

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.“

Nu sunt „Eu ca cei-lalți
oameni!“

Sfântă evanghelie după Luca. Cap. 18, 91—4.

„Și Isus Christos zise pilda aceasta către unii care aveau încredere în sinele însuși că sunt drepti și care desprețuiau pe cei-lalți: Doi oameni să duseră sus în santuar ca să se roage, unul Fariseu și celalalt Vameș. Fariseul stând să ruga în sine însuși ast-fel: Dumnezeuule, ți mulțumesc că *nu sunt ca cei-lalți oameni*, răpitori, nedrepti, necredincioși în căsătorie, sau și ca acest vameș; postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte dobândesc. Iar Vameșul de departe stând nu voia nici ochii să ți ridice spre cer, ci ți bătea peptul zicând: Dumnezeuule, *cartă-mă pe mine pecătoșul!* Zic voă, acesta s'a dus la casa sa ca fiind cunoscut de drept mai bine de cât acela. Pentru că oricine care să înalță pe sine va fi umilit, iar care să umilește pe sine va fi înălțat“.

Umiliința e o calitate cât se poate de rară. Sunt foarte puțini oameni care sunt *nemulțumiți* cu ei înșiși; greșeala, dacă este vre-una se găsește în tot-deauna *la alți*. Această dispozițiune a inimei omului ne esplică de ce Evangelia nu aduce progrese în mijlocul nostru, de ce sunt atâți oameni indiferenți față de mântuire; de ce opera lui Christos rămâne ne-

folositoare pentru mulți. Lipsa umiliinței pe terenul religios este tocmai obstacolul cel mai mare la îndeplinirea voinței lui Dumnezeu, care este ca toți oameni să fie mântuiți. Într'un cuvânt *propria* sau *fireasca dreptate* a omului este o *orbeală* care *stinge lumina adevărată a dreptăței lui Dumnezeu*.

Fariseul despre care citim în pilda de mai sus era un om foarte evlavios. Postea regulat, observa cu exactitatea cea mai mare toate datinele religiei sale, toate poruncile lui Dumnezeu. El făcea pomelnici fără socoteală, și se ducea plin de respect la templu pentru liturghia și sfânta slujbă. Iar lumea vorbea cu laudă de dânsul, fiind cunoscut în toate lucrurile sale și de toți ca drept și desăvârșit. Însă Domnul Iisus Christos ne face cunoscut că rugăciunea lui nu s'a înălțat mai sus de cât tavanul templului! Vameșul, din contra, era privit ca un rătăcit. De observarea datinelor religiei nu știa, nici nu voia să știe de morala cea mai elementară. Trăia pentru pământ, pentru foalele lui, mâncând bine, bând mult, furând bani la vamă cât se poate. Rugându-se dar la templu, s'a întors acasă, zice Iisus, îndreptățit de la Dumnezeu.

„Cum se poate așa ceva!“ va striga cititorul. „Cum! cel care a făcut binele după cunoștința legii lui Dumnezeu e respins, și cel care trăește ca un desfrânat e primit? Să fie nedreptate la Dumnezeu!“ — Nici de

cum! Diferența, pe care o face Dumnezeu, provine de pozițiunea luată de om vis-a-vis de El, Creatorul său. Dacă Dumnezeu respinge rugăciunea Fariseului nu e vina faptelor lui, ci a *dispozițiunilor inimii sale*; dânsul stă înaintea Creatorului seu pe un teren inconvenabil. În loc de a se apropia de Dumnezeu cu umilință, crede el că *meritele sale* îi au dat dreptul de a fi bine-primit. Fariseul *nu se cunoaște pe sine*: se crede bun și drept. Propria lui dreptate îl orbește fața de Dumnezeu și îl face mândru și nedrept de fața ceilalți oameni. — Pe urmă dacă Dumnezeu primește pe bietul Vameș răătăcit nu e la mijloc vre-o favoare sau nedreptate: Faptele lui sunt urite, inima-i e plină de răutate conștiința-i îl acasă, legea dumnezească îl osândește; dar dânsul stă pe un teren convenabil. *Se pocăește* din toată inima, se judecă pe sine însuși ca vinovat, are nevoie de grația lui Dumnezeu; nu găsește nici un singur cuvânt de apărare, ci strigă în ajutor către Dumnezeu; „Eartă-mă pe mine păcătosul!“ Mărturisește asfel, că îi pare rău de toate greșelele lui, și că îi este cu neputință de a-și căpăta mântuirea. Omul acesta nici nu se măsoară cu alții: e cu totul zdrobit sub sarcina propriei sale vine.

Putem atunci să rezumăm situația amândurora ast-fel: Cel d'întăiu *și-a pus încrederea în sine însuși*; n'are nevoie de o mântuire. E foarte lămurit că nu primește nimic, nici nu-i trebuie. Al doilea *și-a pus totă încrederea în Dumnezeu* cel milostiv, care aude și strigarea sârmanului păcătos perdat. Este și foarte lămurit că Domnul îl primește, și îi dăruiește ertarea păcătelor sale pentru care a strigat.

Iubite cititor! Aceste rînduri au fost scrise în privința D-tale, ca să îți servească drept exemplu. Dă-mi voe ca să te întreb cu care dispozițiuni ale inimii te apropii de Dumnezeu? Crezi că ești un om cinstit, bun la inimă, evlavios chiar: într'adevăr ești dispus să te măsoari cu alți dicând:

N'am nici furat, nici omorît, nici săvârșit adulter, etc.“ Cu un cuvînt ești *mulțumit cu ale tale*, căci și tu postești, și dai pomană spre mântuirea sufletului său. Omule! vrei să știi adevărul după Sfânta Evangelie? Isus Christos n'a venit să mântuiască pe cei buni, ci *pe cei răi*. Dânsul zicea odată către Farisei (Sfânta Evangelie după Mateiu, Cap. 9. vers. 13): „N'am venit să chiem pe drepti, ci pe păcătoși.“ Iar mai departe, tot în același Evangelie (Cap: 18. vers. 11): „Căci fiul omului a venit ca să mântuiască pe cel perdat.“ Vrei și tu să fii chiebat și să fii mântuit? Atunci ia loc mai întiu între cei păcătoși și între cei perduți; crede că ai trebuință de o mântuire și de un Mântuitor, și strigă către El în ajutor. — Dumnezeu trimitând pe Fiul său în lumea noastră ca Mântuitor a declarat pe toți oamenii în pericol. Osândirea lui Isus Christos la moarte este și *osândirea ta*. Dar El tea și înlocuit la cruce; a primit și pedeapsa ta, meritată de tine! Te-ai gândit vre-odată la grozavele chinuri acestui om nevinovat, — ale Fiului lui Dumnezeu, — atîrnat pe lemnul crucei? Știi că numai pe baza acestei jertfe poți să îți regulezi chestiunea păcatelor tale, apropiindu-te prin credință și într'un mod personal de Dumnezeu? Nu poți să fii primit pe un alt teren de cât pe terenul *pocăinței și al umilinței*. Pe urmă trebuie să vie un moment în viața ta, în care ai să strigi din toată inima: „Dumnezeule, iartă-mă pe mine păcătosul!“ Iar să nu încerci de a veni învelit în propria ta dreptate; căci „*nu din lucrurile cele din dreptate pe care le-am făcut noi, ci după a sa milă ne-a mântuit prin baie de naștere de a doă-oară și de învoire a Spiritului Sfânt, pe care 'l a vărsat peste noi cu bogăție prin Isus Christos Mântuitorul nostru.*“

— Epistola Apostolului Pavel către Titu 3, 5—6.

Două case.

Am cunoscut odată un om bogat, care se hotărî de a-și clădi a foarte mare și frumoasă casă. Cumpără o bucată de pământ într'un frumos quartier al orașului, și 'și dădu multă osteneală pentru ca casa lui să fie clădită în gustul cel mai bun. Se aflau multe odăi spațioasă și vaste saloane. Era alcătuită în așa fel ca să fie caldă iarna și recoroasă vara. Nici-o cheltuială nu fu cruțată pentru a o face cât mai confortabilă posibil în toate privințele. Fără îndoială proprietarul se aștepta să se bucure timp de mulți ani de noua și luxoasa locuință a sa.

Pe când să clădea aceasta casă mare pentru dânsul și pentru familia sa, mai rădica și o alta. Era o mare deosebire între aceste două case; căci cea d'a doua nu avea de cât o odă mică pentru întreaga familie și aceasta cameră era sub pământ. Ea avea însă ziduri tari de marmură, dar nici o fereastră, ci numai o ușe mică de fer. Totuși aceste două case era pentru aceleași persoane. Una era pentru familia viă, cealaltă pentru familia moartă. Căci casa cea mică și joasă era bolta în care corpurile lor trebuiau să fie puse, când unul după altul, ar fi retrași din viața aceasta.

Bolta fu îndată terminată și fu gata cu mai mult timp înaintea casei cea mare. Și în care din ambele credeți că bogatul proprietar se duse mai întâiu să locuiască? Ori cât de strănie s'ar părea aceasta, el fu gata pentru boltă, înainte chiar ca locuința cea frumoasă să fie gata pentru dânsul; și mai multe luni de zile înainte ca saloanele cele mari ale casei celei noi să fie locuite, stăpânul era culcat în apartamentul cel strîmt, întunecos și rece, pe care nu 'l va părăsi până când pământul nu va înapoia morții lui în ziua cea din urmă!

Iată un fapt, care ar trebui să atragă atențiunea ta, iubite cetitor. Multe lucruri în viață pot să apară

vesele și strălucitoare și să făgăduiască mari bucurii, ast-fel în cât uiți sfîrșitul lor, sau că 'ți închipui că este prea depărtat ca să te mai gîndești la el. Casa celor vii este atât de mare și de frumoasă că împiedică de a vedea casa celor morți. Dar adu-ți aminte că întocmai ca persoana despre care am vorbit, poți să fii culcat și tu în mormântul cel rece înainte ca să fi intrat în plăcerile vieții pe care le aștepti! — Mântuitorul zice: „Eu sunt învierea și viața: Cine crede în mine, viu va fi, și dacă va fi murit; și ori cine, care este viu și crede în mine, nu va muri în veci“. Evangelia după Ioan, Cap. 11 vers. 25—26). Aceasta este adevărat în toate sensurile. Adevăratul credincios ale cărui păcate sunt ertate și care este primit în Christos, are făgăduința unei case care nu este făcută de mâni, ci care este eternă; nu în aceasta lume peritoare, ci în ceruri, iar trecerea din viața aceasta la cealaltă nu este a muri cum zice lumea, ci a se culca pe pământ spre a se deștepta lângă Dumnezeu.

Puterea unei cântări.

Prea turburat ca să poată dormi, un tânăr se plimba cu pași grăbiți în sus și jos într'o odăe a unui hotel. Pe figura-i se citea supărarea. Nu avusese până atunci de cât un singur gînd, o singură dorință: să se îmbogățească. Dar toate socotelile lui dăduseră greș, încât se află într'o stare apropiată de mizerie și inima-i era plină de amărăciune.

De odată auzi glasul unei femei. Ea cânta încetisor; destul de tare însă, ca să se poată deosebi cuvintele frumoasei cântări:

Isuse, prietinel sufletului meu,
Scapă-mă de apele cele mari.

Fără se vrea, tânărul se opri ca să audă mai deslușit. Melodia și cuvintele îl impresionau; deveni tot mai atent. Glasul venea dela o casă așe-

zată în față și despărțită de hotel printr'o stradă îngustă. Ferestrele fiind deschise, putea să audă tot. Cu băgare de seamă, tânărul dete puțin la o parte perdelele. Zărește atunci în odaie câteva persoane, cari înconjurau patul unui muribund. O fată tânără, sezând la căpătâiul lui, îi ținea mâna și cânta. Cu glas tremurător, dar destul de limpede, ea cânta mai departe:

Isuse, păzește-mi corăbioara,
Vino s'o indrumezi la liman
Apoi, în iubirea-ți credincioasă
Primește-mi sufletul neprimii.

Pe urmă, la un semn al muribun-
dului, toți căzură în genunchi. Îm-
pins ca de o putere nevăzută, tânărul
îngenuchiază și el la rându-l său. Una
din persoanele prezente rostește o
rugăciune ferbinte și muribundul își
dă sufletul în pace.

Tânărului i se umpluse ochii de
lacrimi, dar nu-și mai plângea averea
perdută și nici că aceste lacrimi
erau efectul milei și înduioșărei, ci
ele erau niște lacrimi de pocăință și
de durere sufletească. Cântarea pe
care o auzise, lucrurile la care fusese
martor, îl făcuse să uite gândurile
relative la persoana sa, și le îndru-
măseră spre Mântuitorul său.

„Fiul lui Dumnezeu m'a iubit și s'a
dat pe sine pentru mine“ (Galatani 2, 20).

Calea către cer.

Afară de Christos nu există cale
către împărăția lui Dumnezeu. Cu
toate pretensiunile tale, să aibi ori-ce
nădejde tare, nu există altă cale la
poarta de mărgăritari afară de coas-
tea cea străpunsă a Mântuitorului.
Ranele sângeroase a lui Iisus fac
poarta raiului. Voiesci să cauți calea,

care duce la strălucitul tron al lui
Dumnezeu? Caută mai ântîiu calea
la Golgota! Dorești să afli calea feri-
cinei? Pășește pe calea îndelungei-
răbdări, pe care a trecut și Isus!
Voiesți să probezi altă cale? Doară
nu ești atât de nebun, să cugeți că
vei rupe porțile raiului cu zăvoare cu
tot și cu puterea-ți slabă vei face cale
la raiu?

Sau cugeți doară, că în raiu 'ți vei
pute cumpăra loc pe tesaurile tale?
Nebunule! Ce e aurul tău acolo, unde
ultele sunt de aur? Ce sunt pietrele
tale cele scumpe acolo, unde porțile
sunt de mărgăritari? unde fundamen-
tul e din jaspis, iar' părății sunt din
cele mai prețioase pietre? Sau cugeți,
că prin merite vei câștiga loc acolo?
Or, mândria i-a aruncat pre ângerii
jos din ceriu, dară și prin tine aceea
te va aruncă în iad! Raiul nu e
pentru astfel de nebuni. Dară tu zici:
„Pentru ce să nu ajung eu în raiu,
că după moarte vor rămâne toate ave-
rile mele pentru institute filantropice,
să se zidească spitale și să se ajute
săracii?“ Pentru aceste remunereze-te
(prețuească-te) oamenii! pentru ei ai
lucrat, plătească-ți ei ție, rădică-ți
monument! Dacă ai lucrat, patriei,
recunoscă-te patria, cu ce-ți datorează.
Dară cu ce ții dator Dumnezeu?

Ai uitat de Domnul și l'ai părăsit;
pre Fiul său l'ai disprețuit și ai bat-
jocorit evangelia Lui. Să fii soldat,
om de stat sau numai cetățean,
oamenii ți vor plăti osteneala, dară
Dumnezeu nu-ți este dator. Faptele
tale nu sunt potrivite, că pentru
acelea să-ți permită întrarea în pala-
turile cerești. Numai Isus Christos e
calea adevărată! El a suferit și a
murit pentru tine, iar' acum trăiește
în etern și are cheile împărăției lui
Dumnezeu.

Șp.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament

Pe un an 52 fil.

Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă

Pe un an 1 cor.

Pe 1/2 an 56 fil.

Pentru strălînătate

Pe un an 2—c.

Pe 1/2 an 1.20 f.

IAR PENTRU DE ÎMPĂRȚIT ÎN LESNIRE MARE.